

Coi Thien Thai <http://www.coithienthai.com>

HOÀNG-HẢI-THỦY

TRUYỆN KINH-DỊ

HITCHCOCK

SỐNG MỚI

Tiếng người trong bóng tối

CỨ THEO LỜI ĐƯỜNG VINH SA NÓI anh là con cháu vua Đường Minh Hoàng ở bên Tàu, mẹ anh là một bà Công chúa Mông Cổ và cha anh là một nhà Cách mạng đã lưu lạc sang Trung Hoa cùng một thời với cụ Nguyễn Hải Thần. Cũng theo lời Vinh Sa, anh đã học phép thuật tại các núi Nga Mi Sơn và Hy Mã Lạp Sơn, đã được các bậc thần tiên dùng phép khinh thân cho lên du ngoạn ở các đỉnh núi cao nhất Tây tạng, những nơi mà người trần, xác nặng không thể nào lên được.

Trong cuộc đời thực, cuộc đời trần tục có ăn, có ngủ tầm thường này, Vinh Sa là một ảo thuật gia trong gánh xiếc của anh tôi. Anh làm những trò lật vật như hàng trăm các ảo thuật gia khác. Nhưng riêng tôi, tôi thấy anh có duyên hơn các nhà ảo thuật mà tôi đã gặp.

Có thể nói Vinh Sa là một ảo thuật gia có "phép thuật" nhất. Tôi tin rằng anh là người có âm binh và có liên lạc mỗi đêm với ma quỷ.

Nếu nói đến «bịp», Vinh Sa cũng là một Vua Bịp, một tay Bịp chân chính, biết tự trọng, và tất cả mọi người đều không đòi hỏi gì ở anh nhiều, ngoài việc đòi anh «bịp» cho khéo, cho hay, cho rùng rợn để họ ngạc nhiên, để họ sợ, để họ không hiểu tại sao anh lại có thể tài đến như vậy và để họ hoan hô anh.

Như tôi đã nói, tôi rất mến Vinh Sa và anh cũng mến tôi. Anh coi tôi như một đứa em nhỏ. Đôi lúc, vào những đêm khuya ngồi hút thuốc lá thơm của Vinh Sa, uống rượu ngọt lịm mà Vinh Sa nói là tiên được, nghe Vinh Sa kể bằng giọng rất có duyên. Những chuyện trên trời, dưới biển, chuyện tiên, chuyện ma, chuyện đạo sĩ v.v... tôi cảm thấy bất mãn với chính tôi vì tôi không còn hoàn toàn tin những chuyện anh kể là có thật.

Nếu tôi tin được những chuyện thần thoại kiểu «Ngàn lẻ một đêm» của Vinh Sa thì cuộc đời này — đối với tôi — đã hấp dẫn và đỡ tẻ nhạt biết là chừng nào — Tôi tiếc tôi không được gặp Vinh Sa từ những năm tôi còn bé thơ.

Và đôi khi, trong những đêm ngồi nghe anh kể chuyện, tôi bỗng có cảm tưởng Vinh Sa là một nhà phù thủy thực chứ không phải bịp. Tôi nghĩ là anh quả có thể giao tiếp được với thế giới vô hình. Đó là những lúc nét mặt anh có một vẻ kiêu ngạo và khinh mạn, đôi mắt nheo lại của anh sáng lên những ánh lửa dị kỳ, làn môi mỏng của anh mím lại hiểm độc, mái tóc dài của anh

trông như mái tóc của những hiệp sĩ đời xưa mà tôi thấy trên màn bạc.

Mùa hè năm ấy, khi trường nghỉ hè, tôi về gánh xiếc của anh tôi và được xem Vinh Sa biểu diễn một trò lạ: anh làm một lồng chim biến thành một bồn cá vàng. Khi anh trình diễn xong, tôi vào phòng thay đồ của anh lúc đó anh đang rửa mặt. Thấy tôi, anh có vẻ vui, nhưng ngay sau đó, tôi thấy anh có vẻ suy nghĩ.

Tôi khen, không tiếc lời cái trò vừa biểu diễn. Anh bảo tôi:

— Tôi cũng khoái khi thấy chú về kịp để coi cái trò của tôi. Vì đây là lần cuối cùng tôi diễn trò ở đây...

Tôi kêu lên:

— Anh đi đâu? Bộ anh giải nghệ à?

— Tôi tạm giải nghệ một ít lâu—anh đáp—Tôi phải đi xa một ít lâu. Có thể không ai còn gặp lại tôi nữa.

— Anh đi đâu?

— Đi giết một người! — Vinh Sa nói bằng một giọng thần nhiên — Tôi sẽ đi Ba Lê. Ngày hai mươi tháng này tôi tới Ba Lê và ngày hai mươi mốt, trái đất này sẽ bớt một tên ác quỷ!

Tôi hỏi:

— Bao giờ anh đi?

— Vào lúc bốn giờ sáng mai tôi lên máy bay. Bao nhiêu hành lý cần xong biết cả rồi.

— Nếu vậy, tôi mời anh đi ăn khuya với tôi. Chúng ta sẽ uống rượu, sẽ ngồi nói chuyện với nhau và đến lúc bốn giờ, tôi sẽ đưa anh lên sân bay.

— Được! — Anh cười đáp — Một phần con người của tôi vẫn còn bằng xương, bằng thịt. Phần thân thể ấy vẫn cần ăn uống để sống. Tôi đi với chú, nhưng cần phải để tôi đãi chú.

Hai mươi phút sau, chúng tôi đã ngồi trong một quán ăn vắng vẻ ven sông. Vinh Sa gọi nhiều thức ăn.

— Không vội vàng gì cả — Anh bảo tôi — Chúng ta còn những năm giờ đồng hồ để trò chuyện. Nếu chúng ta nói dở câu chuyện, tôi sẽ sai âm binh làm cho phi cơ hư máy để họ phải đợi tôi.

Tôi mỉm cười, nửa đùa nửa thật hỏi anh :

— Bây giờ... anh thôi không làm ảo thuật nữa để đi làm nghề mới : Nghề giết người ! Liệu cái nghề mới của anh có làm cho anh được người đời yêu mến bằng cái nghề ảo thuật của anh không ?

— Ồ không ! — Anh lắc đầu — Tôi không làm nghề giết người. Tôi chỉ đi giết một người. Gã đó là kẻ thù của tôi. Tôi muốn giết nó từ mười năm nay.

— Từ mười năm nay ? Vậy mà tôi, chẳng ngờ gì cả. Tôi cứ tưởng anh như tôi nghĩa là anh không thù ai cả !

— Cầm thù ! — Vinh Sa nói — Không phải là một tình cảm người ta để lộ ra trên mặt. Những mối thù

ghê gớm thường được chôn chặt nơi đáy lòng, được giấu kín trong trái tim. Cầm thù cũng vô hình nhưng vẫn sống mãi như linh hồn người ta vậy. Khi cầm thù xâm chiếm trái tim, xâm chiếm tâm hồn người nào, kẻ đó vẫn sống, vẫn ăn, ngủ... vẫn nói, cười, đùa giỡn như những người thường, tâm hồn hẳn chỉ có một màu sắc, giấc ngủ của hẳn chỉ có một giấc mơ... Từ mười năm nay, tôi chỉ mơ có một chuyện. Giết kẻ thù !

Tôi không nói gì cả. Chúng tôi ngồi yên lặng uống trong một lúc khá lâu.

Bỗng, Vinh Sa nói :

— Tên kẻ thù không đội trời chung của tôi là Trần Xuân Sơn. Chú có bao giờ nghe ai nói đến tên nó chưa ?

— Chưa !

— Ngày hai mươi mốt tháng này chú sẽ được báo tin nó... chết.

— Tại sao anh lại giết hẳn ?

Khuôn mặt ảo thuật gia thoáng hiện những nét cười. Đôi mắt Vinh Sa trở nên mơ màng :

— Tại vì nó là gã đàn ông ác độc nhất thế giới. Tôi chờ đợi cả mười năm nay cái tên nó xuất hiện ! Nếu nó còn trốn, tôi không có một mảy may gì hy vọng giết nó. Nó gian khéo lắm. Tôi không thể thắng cái gian ngoan của nó.

Nhưng tôi biết rằng thế nào cũng có một ngày nó xuất hiện, nghĩa là thế nào nó cũng trưng cái tên thật

của nó ra. Nó tự kiêu lắm. Từ mười năm nay, nó phải dấu tên vì nó sợ tôi giết nó. Nhưng thời gian qua, sự tự kiêu của nó sẽ thắng... và nó sẽ trở lại sân khấu trình diễn...

— Hắn cũng là ảo thuật gia ?

— Phải ! Nó cũng là ảo thuật gia...—Vinh Sa đáp — Nó là nhà ảo thuật tài ba nhất thế giới. Nó cũng là người ác độc nhất thế giới không có linh hồn.

Tôi gật đầu.

Vinh Sa cúi mặt xuống, như câu nói của anh làm cho lòng tự ái của anh bị tổn thương quá nặng.

— Nó tài ba hơn tôi nhiều lắm.

Nó sẽ bắt đầu trình diễn ảo thuật tại Ba-Lê từ ngày mười chín tháng này.

Tôi thành thực nói :

— Nếu có thể, anh nên kể lại cho tôi nghe mối thù giữa anh với Trần Xuân Sơn.

— Chú sẽ được nghe ! — Vinh Sa gật đầu — Nhưng chú phải thề với tôi là chú không được can thiệp vào vụ này.

— Tôi thề danh dự với anh.

— Thế thì được !

Một lát sau, Vinh Sa bắt đầu kể :

— Chuyện này khởi đầu từ mười năm trước....

Ngày ấy tôi hãy còn trẻ, tôi theo một đoàn xiếc đi khắp Đông Dương, trình diễn ở các tỉnh lỵ và quận nhỏ, có khi diễn ở các làng quê trù mật. Thời ấy, nghề hát chưa nuôi được người sống ung dung như bây giờ.

Ngày ấy tôi mới bắt đầu vào nghề. Tuy là tay mơ, nhưng tôi tiến rất nhanh. Tôi đã biết gọi hậu vận, đoán tương lai, gọi tên thật của người thử tài bói toán của tôi, đôi khi trong những hôm sung sức, tôi đã có thể gọi cả tên bố, mẹ hoặc vợ con người thử tài tôi.

Tôi đã có những cuộc liên lạc với tâm hồn, với ma quỷ, với yêu tinh. Tôi diện đẹp, áo da đen, quần gấm xanh, khăn gấm đen có gắn bạch ngọc và lông chim trĩ. Lúc nào tôi cũng đeo một thanh đoản kiếm bên sườn vì... giao du với bọn quỷ mị, yêu ma. Trong thế giới vô hình của chúng, chúng ta cần phải có vũ khí giữ mình. Đôi khi gặp bọn quỷ dữ, chúng có thể làm hại mình nếu quyền pháp mình không vững.

Tôi được mệnh danh là Hắc Linh Pháp Sư, không những chỉ khán giả thần phục mà thôi, cả đến bọn anh em trong đoàn cũng phải kính sợ tôi nữa.

Một đêm, đoàn chúng tôi đến Bán Ma Lô ở Thượng Lào gần biên giới Lào — Việt. Kèn trống nổi tung bừng đèn đuốc thắp sáng rực trong gió rừng, dân bản xúm đến quanh lều và các đoàn xe. Tôi ngồi xem bói trong một toa xe sơn đen, thành xe có đục vài lỗ thủng để tôi có thể nhìn ra quan sát những người sắp vào thử tài tôi ở bên

ngoài. Tôi có một chú phụ giúp bận đồ phường tuồng, xách loa rung chuông quảng cáo trước bậc thang lên xe.

Đêm ấy, tôi trông ấy Nàng lần đầu tiên. Khuôn mặt trẻ, trắng, đẹp, dịu hiền của Nàng nổi bật lên giữa những khuôn mặt sạm nâu của đám dân rừng núi, nhìn Nàng, tôi nghĩ thầm — « Trời ơi... tại sao lại có người đẹp thế kia ! » Tôi thấy Nàng đẹp như tiên vậy. Vài phút sau, khách theo nhau vào xem bói.

Tôi bận rộn làm việc nhưng tâm hồn tôi chỉ nghĩ đến Nàng, trước mắt tôi chỉ có hình ảnh Nàng. Thế rồi Nàng lên xe có một ông già dắt tay Nàng. Tôi biết ngay là Nàng bị... mù.

Ông già dẫn Nàng đến trước mặt tôi và yêu cầu tôi coi bói Nàng. Ông già nói Nàng là con gái ông, nhưng khỏi cần là thầy bói khỏi cần là chiêm tinh gia, tôi cũng biết là ông nói dối. Tôi thăm vấn ông già vài câu và biết rõ ngay tất cả những sự thật về Nàng. Nàng là con gái một vị hoàng thân, nhưng là con không chính thức và Nàng lại bị mù từ thuở mới sinh nên bị cha Nàng ghét bỏ. Cha Nàng cho vợ chồng ông già này nuôi Nàng với một số tiền cấp dưỡng.

Tôi nhìn kỹ khuôn mặt Nàng trong lúc ông già nói chuyện về Nàng. Đó là khuôn mặt của một nàng Tiên, một Thiên thần, đôi mắt không hồn của Nàng lớn đen và mờ màng. Nàng mười tám tuổi, Nàng đẹp yếu đuối, dịu hiền và có giòng máu vương giả trong người. Nhưng những danh từ tâm thường đó không đủ để diễn tả Nàng.

Người ta có thể đọc được tâm hồn người đàn bà trong đôi mắt của Nàng, nhưng đôi mắt của Nàng không có hồn. Nàng không thể nhìn thấy ai và không ai nhìn thấy tâm hồn Nàng. Nhưng tâm hồn Nàng sáng rực trên khuôn mặt Nàng, trên toàn thân Nàng, như vầng hào quang của các tiên nữ.

Tôi cầm lấy bàn tay trắng mịn của Nàng, bàn tay mà Nàng tin cần đưa cho tôi để cho tôi nói tương lai của đời Nàng — Tại tôi vắng vắng có tiếng nói — « Buồn... Sợ hãi ! Đau đớn ! » — Tiếng nói bảo tôi — « Người thiếu nữ sẽ khổ... Nàng phải chạy trốn... ! Phải trốn mau ! »

Nhưng tôi mỉm cười, giọng nói của tôi vẫn bình thản như mọi khi :

— Đời cô sẽ sung sướng lắm — Tôi bảo Nàng — Bàn tay cô sẽ được chạm vào những vật rất đẹp, rất quý. Tình yêu và hạnh phúc đang chờ đợi cô.

Tôi được thưởng vì lời nói dối của tôi bằng một nụ cười thần tiên, nụ cười mà người ta chỉ thấy nở trên môi, trên nét mặt những đứa trẻ thơ trong lúc chúng đang mê ngủ.

Đó là lần đầu tiên tôi gặp Nàng. Khuôn mặt kiêu diễm của Nàng ám ảnh tôi suốt đêm làm tôi không ngủ được. Sáng hôm sau, tôi hỏi thăm dân trong bản và đi tìm nhà Nàng. Tôi xin phép đưa Nàng đi chơi. Chúng tôi đi trên những ngọn đồi cỏ mượt. Nàng không cần tôi phải nắm tay Nàng. Nàng biết rõ từng khúc quanh, từng thân

cây, từng tảng đá trên con đường chúng tôi đi. Nàng nói đến những thứ cây lạ trên đồi. Nàng đặt cho chúng những cái tên rất lạ và Nàng nói đến những loài hoa đang nở và sắp nở trong rừng. Tôi quên mất là Nàng mù mắt.

Hôm sau tôi lại đến thăm Nàng. Rồi hôm sau tôi lại đến. Về trong trắng ngày thơ, dịu hiền của Nàng làm tôi say sưa và xúc động. Nhưng tôi thấy Nàng còn có một vẻ gì khác—đó là vẻ sợ hãi.—Tôi nhận thấy cái vẻ ấy ở Nàng từ giây phút đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Các ngôi tinh tú ở trên trời đã báo cho tôi biết điều đó.

Tôi nghe tiếng nói của những người đã chết từ thế giới vô hình vắng vẻ, dặn tôi bảo Nàng đề phòng.

Nhưng giờ đây .. tôi lại càng thấy vẻ sợ hãi, lo âu của Nàng hiện sau nụ cười tươi như hoa trên môi Nàng. Khi bàn tay Nàng chạm tay tôi lần đầu tiên, toàn thân Nàng rung động và làn da mặt Nàng trắng xanh đi.

Thấy Nàng như vậy, tôi hiểu rằng chính Nàng cũng linh cảm được số mệnh của đời Nàng. Các tinh tú cho tôi biết rằng Nàng sẽ không sống được lâu và đau đớn, kinh sợ đang chờ sẵn để hành hạ Nàng.

Nàng ngày thơ, trong trắng đời Nàng chưa bị bụi đời làm vẩn đục. Nàng chưa biết thế nào là kinh sợ, là đau đớn, vậy mà Nàng vẫn biết rằng đời Nàng sẽ có những ngày làm Nàng kinh sợ, đau đớn.

Bàn tay Nàng, khi tìm bàn tay tôi trong khu rừng đầy bóng lá, tìm bàn tay một người bảo vệ. Nàng tin ở cái tài của tôi và hy vọng là tôi có thể cứu được Nàng. Tôi biết được niềm tin và niềm hy vọng ấy khi nhìn Nàng.

Đoàn xiệc chúng tôi ở lại Quận này trong nửa tháng. Khi đoàn xiệc đi, Lang đi theo tôi với tư cách là vợ tôi. Hơn cả nhan sắc của Nàng, tôi không thể nào xa được Nàng vì tôi biết trước số mệnh của Nàng.

Như vậy, muốn cứu Nàng, tôi lại góp phần vào sự thực hiện cái số mệnh bi đát của Nàng. Chính tôi—Vinh Sa—lại là kẻ được số mệnh chọn lựa làm tay sai đã hại đời Nàng.

Nàng sung sướng ở bên tôi. Chúng tôi sung sướng được gần nhau. Muốn cho Nàng không bao giờ xa tôi, dù là xa trong vài tiếng đồng hồ, tôi dạy Nàng làm vài trò ảo thuật. Chỉ trong một thời gian ngắn sau đó, Nàng đã có thể cùng tôi ra trình diễn trên sân khấu.

Trong tấm áo hồng, đỏ và xanh do tôi chế riêng Nàng, Nàng ngồi trên kén sân khấu—với một chiếc khăn bịt mắt—đoán hình dáng tuổi tác, y phục của những người đến thử tài tôi. Cái gì cũng làm Nàng vui thích. Lúc nào môi Nàng cũng nở một nụ cười. Nàng sung sướng tuyệt vời.

Nhưng tôi không được sung sướng như Nàng. Từ giây phút tôi được nhận Nàng làm vợ, tôi bị ám ảnh.

Làm sao tôi có thể diễn tả được nỗi lo sợ của tôi

trong khi chờ đợi những tai biến mà tôi biết chắc là sẽ đến.

Tôi cố gắng học hỏi thêm, cố luyện thêm quyền phép để đối phó được những ma lực đang đe dọa làm hại đời Nàng và nếu có thể, chiến thắng những ma lực đó. Nhưng pháp thuật của tôi không cho tôi biết gì hơn, ngoài việc nhắc lại cho tôi biết những điều tôi đã biết : Đời Nàng sẽ gặp đau đớn, Nàng sẽ bị sợ hãi đến tột độ.

Đến một đêm kia, tôi biết là những ngày kinh dị của Nàng bắt đầu và tôi không cần dò hỏi tương lai nữa. Ma lực đã tới ! Ma lực đã đến đứng trước cửa lều tôi, giữa những người dân quê hiền lành chất phác. « Nó » là một thanh niên trẻ tuổi, đẹp trai, có duyên... Trông Hân rõ ràng là một chàng công tử con nhà giàu, có thể là con quan, có học, ăn chơi, no đủ từ thuở lọt lòng mẹ. Hân nổi bật lên giữa đám dân quê. Nhìn qua khe hở ra ngoài và thấy Hân đứng đó, tôi có cảm giác như trái tim tôi ngừng đập.

Hân quay mặt lại và tôi nhìn thấy đôi mắt Hân. Đôi mắt ấy tròn, đen, sáng, tươi, vui vẻ... cùng lúc đó, vô tình cảm, lạnh như đá, sắc như dao.

Tôi ngắm kỹ Hân và cảm thấy sợ. Hân đang nhìn Lang, lúc đó vợ tôi đang ngồi trên chiếc ghế trước lều trình diễn một vài trò vật với một chú nhò. Khi tôi ra, Hân bỏ đi đâu mất. Tôi không nói gì về Hân với vợ tôi cả. Có gì lạ mà nói nhì ? Một người đàn ông đến xem trình diễn ảo thuật đứng nhìn Nàng đắm đuối là chuyện thường.

Tối hôm sau tôi chờ đợi Hân đến. Tôi sôi nổi, tôi nóng ruột chờ đợi Hân. Đúng vậy, chú ạ. Tôi chờ đợi hân như người ta chờ đợi những tai họa ghê gớm xảy đến cho mình, cứ như người tử tù chờ đợi ngày mình bị hành quyết. Hân trở lại. Hân đứng nghiêng người nhìn vợ tôi duyên dáng, mỉm cười và dễ sợ ! Đôi mắt hân không rời nhìn khuôn mặt vô tội.

Đêm hôm ấy, khi nằm bên tôi trong giường ngủ, Lang bảo tôi :

— Có một người nhìn em dữ quá làm em sợ, mình ạ...

Bàn tay Nàng tìm bàn tay tôi. Nàng mù nhưng Nàng cảm thấy là có kẻ nhìn Nàng và Nàng sợ kẻ đó. Nàng chỉ nói có thế ! Chúng tôi không nói gì thêm về Hân, nhưng trong lòng, chúng tôi cũng nghĩ như nhau.

Đến đêm thứ ba, tôi thấy tôi cần phải hành động. Tôi vốn can đảm và không hề sợ bất cứ một ai. Tôi đến gần Hân trong lúc Hân đang đứng nhìn vợ tôi. Tôi vỗ vai Hân và nói tôi có chuyện cần nói riêng với Hân.

Hân vui vẻ, bình thản đi theo tôi như đi theo một người bạn, mặc dầu hân thấy rõ là tôi đang giận sôi lên. Hân thông minh quá. Hân có cái thông minh và nhanh trí của những kẻ có linh hồn được luyện trong địa ngục.

Ra khỏi đám đông, tôi một chỗ vắng. Tôi nắm lấy cánh tay hân sừng sộ, hung hăng hỏi Hân muốn gì, hân có ý định gì mà đêm nào hân cũng đến đứng nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống vợ tôi như vậy ? ? ? Hân gỡ

tay tôi ra như gỡ tay một đứa trẻ. Hấn không dùng đến sức, nhưng qua cái gỡ tay ấy, tôi cảm thấy hấn có một sức mạnh quái dị. Sau đó... tôi mới được biết rõ về cái sức mạnh ma quái ấy của Hấn.

Hấn nhìn tôi bằng đôi mắt lạ, sắc, vô hồn của hấn và nói với tôi bằng một giọng vô cùng êm ái. Hấn tự giới thiệu hấn là một sinh viên đi nghiên cứu về khoa Tâm linh và Thần bí học. Sở dĩ hấn chú ý đến Lang là vì hấn thấy Nàng là người có một sức mạnh tinh thần khác thường và có một nhân điện rất mạnh.

Hấn nói hấn muốn mời Nàng làm phụ diễn cho Hấn, vì Hấn cũng sắp sửa lên sân khấu trình diễn ảo thuật như tôi.

Nhưng bây giờ, Hấn biết Nàng là vợ tôi... Hấn nhún vai như để gạt câu chuyện đó vào dĩ vãng và lại ngọt ngào xin lỗi tôi về sự vô ý thức của Hấn một lần nữa. Rồi Hấn nhìn tôi, một nụ cười rất lạ nở trên môi, hỏi khẽ:

— Nàng bị mù? Phải không anh?

Khi nhìn thấy nụ cười ấy trên môi Hấn, tôi hiểu là Hấn cũng biết như tôi. Hấn nhìn thấy cái vầng bóng tối bao phủ cuộc đời Nàng.

Nhưng tôi không làm gì nổi Hấn. Tôi không thể làm được gì hết. Hồi đó, tuy tôi đã là một nhà phù thủy, tôi đã có phép thuật và đã đi nhiều đây đó... tôi vẫn chỉ là một gã nhà quê, nóng máu nhưng bất lực trước sự mềm dẻo của những kẻ hiểm độc nhất đời.

Ngay lúc đó, mặc dù tôi biết Hấn hiểm độc đáng sợ tôi vẫn thích thú khi nghe Hấn nói. Tôi bị chinh phục vì giọng nói êm dịu của Hấn. Tôi không có gì để chống cự Hấn. Tôi cảm thấy thương hại Hấn vì cô đơn, Hấn biết điều và phục thiện. Tôi nhìn nhận Hấn là người có tài, Hấn có thể là một ảo thuật gia nổi tiếng. Và sau đó, tôi với Hấn sánh với nhau đi về chỗ tôi ở, vừa đi vừa chuyện trò thân mật như một đôi bạn thiết.

Trần Xuân Sơn bước vào cuộc đời của vợ chồng tôi từ đêm hôm đó. Chậm chạp nhưng chắc chắn. Hấn làm cho đời Hấn dần dần gắn chặt vào cuộc đời của vợ chồng tôi. Hấn thú nhận rằng Hấn không có tị, không có họ hàng thân thích.

Hấn nói Hấn đã đi khắp Đông Dương từ những năm Hấn mới lên mười tuổi. Và Hấn nói... Hấn nói... Trời ơi, Hấn nói có duyên quá chừng. Tôi dám chắc bất cứ ai nghe Hấn nói cũng phải mê. Chúng tôi say sưa — Lang và tôi — nghe những chuyện Hấn kể. Hấn đã đi khắp nơi, đã thấy tất cả mọi cảnh. Hấn đem tất cả thế giới vào toa xe nhỏ của chúng tôi. Hấn chinh phục chúng tôi như một người thông minh nhưng cô đơn muốn chinh phục những kẻ mà họ thích.

Lúc có mặt Hấn, bao giờ tôi cũng thấy vui vẻ, khoan khoái và hài lòng. Nhưng khi Hấn đi rồi, khi chỉ còn có tôi bên Lang, tôi bỗng cảm thấy lo sợ.

Tôi lo âu chờ đợi câu nói đầu tiên của Nàng. Chú

biết đấy... câu nói nguy hiểm mà người đàn bà thốt ra khi họ chú ý đến đàn ông. Nhưng những lời ấy không đến trên môi Lang. Nàng chỉ nắm lấy tay tôi, đưa tay tôi lên má Nàng và khẽ nói :

— Em không thích thằng cha đó. Em không ưa cái lối nó nhìn em. Em thấy nó có cái gì lạ lắm.

Nghe Nàng nói thế tôi háng hái bênh vực Hân. Tôi gọi cho Nàng nhớ lại những chuyện Hân kể lèm cho chúng tôi vui, làm cho Nàng cười. Y như người bị Số Mệnh nắm chặt lấy trong bàn tay sắt, chúng tôi tự đào hố chôn hạnh phúc của chúng tôi. Tôi là một thằng ngu ! Đúng thế, tôi còn ngu hơn cả thằng ngu nhất thế giới này nữa.

Cho đến một đêm. Lang cầm lấy tay tôi, áp lên má Nàng và nói cho tôi biết rằng gã bạn quý của tôi đã buông lời tán tỉnh nàng. Trái tim tôi nặng trĩu xuống. Tôi lặng yên nghe Nàng kể chuyện. Nàng tin tôi như Nàng đã tin tôi trong thời gian tôi mới gặp Nàng.

Nàng nói là Nàng sợ Hân. Cái sợ hãi từ ngày đầu chỉ có tăng chứ không hề giảm bớt. Nàng nói rằng trong lúc tôi đi vắng Nàng ngồi một mình, Hân đến ngồi bên Nàng dịu dàng cầm lấy tay Nàng, hỏi Nàng có yêu tôi không và Nàng yêu tôi đến là chừng nào ? Hân còn hỏi rằng Nàng có thể yêu tôi hơn là yêu cuộc sống của Nàng không ?

Nàng rút tay lại và trả lời Hân bằng một câu mà

chỉ có những người có tâm hồn cao đẹp nhất đời mới có thể trả lời được — « Tôi không thể nói chuyện về tình yêu của tôi với anh được. Dù là nói về mối tình tôi yêu chồng tôi. Anh đi đi ». Và Hân đi ra tới cửa, hân mới dừng lại xin lỗi Nàng và nói thêm rằng giờ đây, Hân đã hiểu rõ lòng Nàng.

Lúc Nàng kể cho tôi nghe, đêm đã khuya lắm rồi. Tôi ôm lấy Nàng. Chợt có tiếng gõ cửa. Tôi mở ra, Trần Xuân Sơn đứng trên ngưỡng cửa. Hân ôm một bó hoa trong tay.

Không nói gì cả, Hân bước vào phòng đặt hoa trên bàn. Tôi biết Hân vừa đi hái hoa ở cánh đồng ngoài kia về. Rồi Hân nói — « Chị ấy đã kể lại chuyện cho anh nghe rồi... » Tôi vẫn nhìn Hân trừng trừng.

Hân tiếp — « Tôi không muốn làm chị ấy mất lòng hay có tà ý gì hết. Tôi chỉ muốn biết chắc chị ấy có được sung sướng không mà thôi, vì tôi mến, tôi quý chị ấy. Chị ấy là người đàn bà cho tôi xúc động. Và... trong một lúc quá yếu lòng, trong một lúc tâm hồn quá trống rỗng tôi đã hỏi chị ấy có được sung sướng hay không ? Khốn nạn thân tôi... Tôi như một gã ăn mày đói rách, gõ cửa một tòa lâu đài sang trọng hỏi bà chủ lâu đài rằng bà có được no ấm không trong lúc tòa lâu đài đang có dạ yến, đèn nến thấp sáng choang, rượu chảy như suối, thịt cao như núi. Xin các bạn tha thứ cho sự yếu lòng của tôi. Xin cho tôi được là bạn của các bạn.

Tôi chợt đau lòng khi nghĩ rằng trong một phút yếu đuối, tôi đã làm cho các bạn phải buồn và nghĩ ngợi...

Tôi nhớ Hân còn nói nhiều nữa nhưng những lời đều trở nên vô nghĩa so với giọng nói xúc động của Hân! Ngu đến như tôi là ngu nhất đời, ngu đến như tôi là ngu nhất rồi... Vì lúc đó nước mắt tôi ứa ra, tôi nắm lấy tay Hân. Vì chưa bao giờ tôi được nghe một giọng nói chứa chan buồn và thê thảm như giọng nói rất êm, rất dịu dàng, rất đơn trớn. Tôi lấy rượu ra. Nhưng chỉ có tôi và Xuân Sơn uống. Lang không chạm môi vào ly. Nàng không nói một tiếng nào suốt trong lúc Hân ngồi đó.

Khi Hân đi rồi, Nàng ngồi yên một lúc lâu. Tôi đến gần Nàng, nhắc cầm Nàng lên và bằng giọng nói êm của Nàng làm cho tôi cảm thấy kinh sợ: Em sợ nó! — Nàng khẽ nói — Em sợ nó lắm, mình ạ!

Chuyện này xảy ra khi tôi đã cưới Lang được một năm và đã gặp Xuân Sơn được bốn tháng. Đoàn xiệc của chúng tôi về Nam-Vang và định trình diễn ở đó nhiều ngày.

Tôi và Lang mượn một căn nhà nhỏ để cư ngụ trong những ngày đoàn lưu diễn tại đây.

Trần Xuân Sơn cũng đến Nam-Vang nhưng vợ chồng tôi dần dần ít gặp Hân.

Chỉ thỉnh thoảng Hân mới đến rạp gặp tôi và Lang. Hân cùng đi với vợ chồng tôi về nhà. Tôi thấy rằng giờ đây, Hân có vẻ thích gặp tôi hơn là gặp Lang. Rồi Hân dạy tôi những phép bí mật trong ma thuật mà Hân

biết. Tôi và Hân gần nhau mà không có Lang. Hân biết nhiều. Những cái Hân biết ít người biết. Một lần nữa, tôi lại thích thú, bị quyến rũ vì hân. Gần Hân, tài nghệ của tôi được phát triển, phép thuật của tôi thêm mạnh mẽ.

Cho đến một buổi trưa chủ nhật, tôi đến rạp trình diễn một mình. Lang chỉ đến trình diễn với tôi vào các xuất buổi tối.

Trong lúc đang ngồi sửa soạn, tôi bỗng có một cái cảm giác rất lạ... Trái tim tôi bỗng đau nhói như bị một cây đinh đóng vào... như có một bàn tay bóp lấy tim tôi.

Tôi ra khỏi rạp, chạy thẳng về nhà. Tôi cố trấn tĩnh để khỏi làm cho Lang kinh sợ. Tuy vậy, tôi vẫn cảm cô chạy như bị ma đuổi.

Tới cửa phòng, tôi dừng lại, đứng thờ một lúc rồi mỉm cười, nhẹ nhàng đẩy cửa. Tôi thấy...

Tôi trông thấy Xuân Sơn đứng trong phòng, gã ôm Lang. Môi nàng ngước lên chờ môi hân.

Đứng yên như tượng gỗ, như người chết đứng... tôi nhìn họ.

Tôi nghe tiếng Nàng nói những câu yêu đương mà Nàng vẫn nói với tôi. Hai tay Nàng âu yếm choàng lên cổ Hân và Nàng hôn Hân những chiếc hôn nồng nàn.

Mắt tôi hoa lên...

Chỉ vài giây đồng hồ nữa tôi sẽ ngã nhào xuống